

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 284/08-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. novembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa v konaní o sťažnosti T. K., zastúpenej advokátom JUDr. M. V., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 258/94 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/94 **p o r u š e n é b o l o .**

2. T. K. **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I **p o v i n n ý** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť T. K. trovy právneho zastúpenia v sume 6 732 Sk (slovom šesťtisíc sedemstotridsať dva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. M. V., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2008 doručená sťažnosť T. K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. V., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 258/1994.

Sťažovateľka namietala, že v konaní vo veci žalobkyne M. F. proti sťažovateľke ako žalovanej o odstránenie neoprávnenej stavby vedenej pod sp. zn. 15 C 258/1994 dochádza k neodôvodneným prietahom zo strany súdu. Okrem podrobnej chronológie úkonov v uvedenej veci sťažovateľka uviedla:

«Čo sa týka samotnej podstaty vzniku zbytočných prietahov v tomto konaní – s konečnou platnosťou o nich rozhodne ústavný súd - sťažovateľ sa domnieva, že prietahy vznikli v dôsledku postupu okresného (predtým obvodného) súdu v tejto veci. Okresný súd vo veci v dlhšom časovom úseku, a to vykonania jednoduchého úkonu, a to zaslania výzvy žalobcovi a žalovanému dňa 12. 07. 1994 do dňa 01. 08. 2000, kedy súd dožiadal Okresný úrad K., t. j. takmer 6 rokov nevykonal žiaden úkon vo veci. Okresný súd v tomto období svojím postupom v konaní, teda svojou absolútnou nečinnosťou porušil základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Uvedená nečinnosť nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas takmer 6 rokov okresný súd nevykonal žiaden úkon vo veci, a teda postup súdu v tomto období nesmeroval k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v tejto etape súdneho konania

nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v cit. článku ústavy resp. dohovoru (I. ÚS 186/04).

V ďalšom časovom období, t. j. od 11. 10. 2000, kedy sa uskutočnilo prvé pojednávanie vo veci, až do dňa 20. 08. 2002, kedy súd opätovne dožiadal Okresný úrad K., bez toho, aby súdu bránila zákonná prekážka, nebol realizovaný žiaden úkon vo veci takmer 2 roky.

Sťažovateľ sa domnieva, že vo vyššie uvedených prípadoch jednotlivo, ako aj v priebehu súdneho konania ako celku došlo zo strany príslušného súdu k nedôvodným prieťahom, pričom tieto prieťahy sú takej intenzity, závažnosti a rozsahu, že ich nemožno kvalifikovať inak ako „zbytočné prieťahy“, ktorými došlo postupom zo strany Okresného súdu Košice I porušeniu základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Obdobie nečinnosti a neefektívnej práce okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov považuje sťažovateľ za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože k uvedeným zbytočným prieťahom podľa názoru sťažovateľa nedošlo v dôsledku zložitosti veci alebo pričinením účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Po právnej stránke podľa názoru sťažovateľa nie je vec právne zložitá, ako to už aj skonštatoval ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. II ÚS 200/05-19 zo dňa 15. 03. 2006 vo veci skutkovo a právne identickej - „...pretože výklad a používanie platnej právnej úpravy sú stabilizované v judikatúre vyšších súdov.“

Po skutkovej stránke vzhľadom k potrebe rozsiahlejšieho dokazovania (vypracovanie znaleckého posudku) možno vec považovať za fakticky zložitejšiu.

Sťažovateľ sa domnieva, že konanie vedené pod sp. zn. 15 C 258/1994 na Okresnom súde Košice I prebieha neprimerane dlho, t. j. už 14 rokov, a to hlavne v dôsledku absolútnej nečinnosti súdu v dĺžke 6 rokov od vykonania jednoduchého úkonu v roku 1994 až do uskutočnenia pojednávania v roku 2000 a v dôsledku ďalšej nečinnosti súdu až do roku 2003, čo možno už len na základe týchto skutočností považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Takáto zdlhavosť konania totiž predlžuje stav právnej neistoty u sťažovateľa ako dotknutej osoby do tej miery, že sa právo na súdnu ochranu sťažovateľa v procesnej pozícii žalovaného stáva iluzórnym, a teda ohrozuje ho

vo svojej podstate.

Postupom Okresného súdu Košice I došlo tak k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...“ a tiež jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom“.

Právna neistota ohľadom konania, ktoré za 14 rokov nie je stále ukončené, sa dá odstrániť jedine právoplatným rozhodnutím. Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

Uvedené závery vyplývajú takisto z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. Ú S 200/05-19 zo dňa 15. 03. 2006, ktorým bolo rozhodnuté v skutkovo a právne identickej veci.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo T. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/1994 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/1994 konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

3. T. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200.000,- Sk (slovom: dvestotisíc slovenských korún), ktorú mu je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. T. K. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 6.732,-Sk (za dva úkony právnej služby á 3.176,-Sk + 190,-Sk paušál), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. M. V., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto

nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť 4. septembra 2008 predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 284/08 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu právny zástupca sťažovateľky a predseda okresného súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 1. októbra 2008 uviedol:

„Oboznámil som sa s obsahom Vašej výzvy, ako aj obsahom pripojenej sťažnosti sťažovateľa. Taktiež som sa oboznámil s obsahom spisu sp. zn. 15C 258/1994.

Na základe zistených skutočností dávam k veci toto vyjadrenie:

Žaloba v predmetnej veci bola na súd doručená dňa 12.5.1994. Žalobcovia na základe výzvy súdu zo dňa 12.7.1994 uhradili súdny poplatok. Zákonný sudca dňa 27.7.2000 vytýčil termín pojednávania na deň 11.10.2000. Pojednávanie zo dňa 11.10.2000, na ktorom boli vypočutí účastníci konania, bolo odročené na neurčito za účelom upresnenia okruhu účastníkov na strane žalobcov. Súd uznesením zo dňa 11.10.2000 pripustil, aby na strane žalovaného pristúpil ďalší účastník konania. Právny zástupca žalobcov prípisom zo dňa 11.10.2000 označil právnych nástupcov žalobkyne v 4. rade. V úradnom zázname zo dňa 30.7.2002 konajúca sudkyňa uviedla, že zisťovala obsah dedičského konania za účelom zistenia účastníkov konania a súčasne vyžiadala ďalšie listiny za účelom doplnenia dokazovania. Prípisom zo dňa 16.9.2002 zaslala Správa katastra K. požadované doklady. Sudkyňa 22.9.2003 nariadila termín pojednávania na deň 30.10.2003, pričom toto pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom vypočutia ďalších účastníkov na strane žalobcov.

Medzičasom súd vykonával ďalšie úkony za účelom zistenia pobytu ďalších účastníkov a zadovážovaním ďalších listinných dôkazov. Aj pojednávanie určené na deň 1.4.2004 bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania. Podaním zo dňa 27.4.2004 žalobcovia podali návrh na vydanie predbežného opatrenia. Výzvou zo dňa 18.5.2004 boli žalobcovi vyzvaní na úhradu súdneho poplatku, ktorí žalobcovia uhradili 10.6.2004. Uznesením zo dňa 17.6.2004 medzičasom do konania bol pripustený do konania na strane žalovaných ďalší účastník, pričom o predbežnom opatrení rozhodol súd uznesením zo dňa 14.5.2004. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný v 3. rade dňa 13.8.2004, pričom odvolateľ bol výzvou zo dňa 17.8.2004 vyzvaný na úhradu súdneho poplatku, ktorý bol uhradený 10.9.2004. Krajskému súdu v Košiciach bol spis predložený na rozhodnutie dňa 30.9.2004. Odvolací súd uznesením zo dňa 21.10.2004 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a návrh zamietol, pričom spis bol súdu prvého stupňa vrátený 2.12.2004. Uznesením zo dňa 22.7.2005 súd vydal doplňujúce uznesenie. 29.12.2005 vo veci bol vypracovaný znalecký posudok znalcom Ing. M. H., PhD. a súd uznesením zo dňa 25.5.2006 nariadil vypracovať kontrolný znalecký posudok. Dňa 22.11.2006 znalec Ing. M. H., PhD. vypracoval doplnok k znaleckému posudku a konajúca sudkyňa dňa 2.2.2007 nariadila termín pojednávania na deň 3.4.2007. Pojednávanie zo dňa 3.4.2007 bolo odročené na neurčito za účelom zváženia ďalšieho procesného postupu. Uznesením zo dňa 28.4.2008 súd priznal znalcovi Ing. M. H., PhD. odmenu a toho istého dňa priznal odmenu aj znalkyni Ing. L. L. Pojednávanie zo dňa 16.5.2008 bolo odročené na deň 3.6.2008 s tým, že súd uložil účastníkom konania, aby v určenej lehote predložili ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Dňa 24.6.2008 konajúca sudkyňa nariadila termín pojednávania na deň 11.8.2008 a na tomto pojednávaní súd vo veci meritorne rozhodol, zákonná sudkyňa v súčasnosti vyhotovuje písomne rozhodnutie, pričom lehota na vyhotovenie písomného rozhodnutia bola predsedom súdu predĺžená do 5.10.2008.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ponechávam na úvahu ústavného súdu, aby posúdil, či došlo k zbytočným prietahom v konaní...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie sporu o odstránenie neoprávnenej stavby, v ktorom sťažovateľka vystupuje v postavení žalovanej. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj so zreteľom na vstupovanie ďalších účastníkov do konania v súvislosti s ich právnym nástupníctvom po zomrelých žalobcoch možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke skôr za zložitejšie. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k zbytočným priet'ahom v konaní, a nenamietal to ani predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označeného práva sťažovateľky je postup konajúceho súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu jej práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní postupu okresného súdu prihliadal aj na § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z dosiaľ vykonaných úkonov okresného súdu vyplýva, že okresný súd bol v spore v podstate nečinný. Nečinnosť okresného súdu charakterizuje konanie vedené pod sp. zn. 15 C 258/1994 ako celok, a preto ústavný súd nepovažuje za potrebné hodnotiť jeho sporadické úkony (nariadenie pojednávania po 6 rokoch, nariadenie znaleckého dokazovania po viac ako 10 rokoch atď.).

Okresný súd doterajšiu neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania ničím neodôvodnil.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/1994 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priesťahom, zložitost' veci, správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia pre sťažovateľku v sume 80 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. V. Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 3 176 Sk za jeden úkon právnej služby a k tomu 2 x 190 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 732 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2008